

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Column Babara Driessen

Zeisen, wie kent het nog?

Mijn vader leerde het mij. Met een zeis deed hij me voor hoe je gras en graan kon maaien zonder jezelf te verwonden. Want het bleef een vak, in mijn ogen een gevaarlijk kunststukje dat mijn vader voor mij opvoerde. Met een lang gebogen mes, bevestigd aan een steel, maaide hij zich een weg.

Het is het meest zomerse beeld wat ik me kan herinneren. Ik geniet dan ook van de maaiwedstrijden die o.a. in Orvelte zomers te bewonderen zijn. Daar wordt het oude ambacht een toeristische attractie. Waar vroeger groepen mannen in een maaigang samengingen om door de gezamenlijkheid het werk wat te verlichten en elkaar moed toe te zingen gaat het nu om de hoofdprijs: wie is de beste.

Het nostalgische beeld doemt op: mannen met zwarte kaki of manchester broeken, met pet en soms rode zakdoek omgeknoopt, staken fel af tegen het gele graan of de weide vol klaverzuring en korenbloemen. Vrouwen die koffie en andere versnaperingen aandroegen. Een gezellig tafereel.

Af en toe raakte tijdens het maaien de zeis een steen. Als dat te vaak gebeurde pakte mijn vader de strekel, een stok waarmee hij de zeis scherp maakte. Door de vele stenen in het veld moest er regelmatig gehaald worden. Dat was een kunststukje en alleen een goede boer bezat de kunst om dat zelf te doen. Zittend op de grond beklopte hij de zeis en door zijn speciale manier van doen kreeg hij het voor elkaar om vlijmscherp verder te gaan. Wie kent nog die oude werkwoorden haren en wetten? Strekel en aambeeld? Men denkt al spoedig aan de plaats Haren en voorgeschreven wetten.

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Orveltejournaal

Taal verandert. Oude woorden verdwijnen en nieuwe doen hun intrede. Sinds men weet wat er in de wereld gebeurt is het aanpassingsvermogen van de mens enorm versneld. Woorden komen en gaan, ze bekliven niet meer. Net zoals men maar kort bij een situatie stilstaat omdat de volgende zich alweer aandient.

Het is wetenschappelijk aangetoond dat “we” niet meer in staat zijn om langer dan 10 seconden naar iets moois te kijken en daardoor lopen we de goede ervaring mis. De huidige mens zoekt troost in iets nieuws.

Toch koesteren we allemaal graag de illusie van verbondenheid. Ik zat ooit ‘s nachts op een treinstation, treinen stakten. De gestrande mensen waren boos, verontwaardigd en ontredderd. Er was geen zicht op snel vervoer. De sfeer en verbondenheid die ontstond omdat er lang genoeg gestaakt werd, was verbroederend. Je zou willen dat dit vaker gebeurde.

Een ramp of een persoonlijke vijand brengt mensen tot elkaar.

En dan zie ik weer het plaatje van de man, zittend op de juten zak, druk bezig met dat wat te doen stond.

En de vrouw met de mand met broodjes en koffie. Mijn ouders: Jan en Marie.

